

מ"ת 45845/04 - תביעות צפת נגד ר ש (עוצר)

בית משפט השלום בקריה שמונה

מ"ת 45845-04 תביעות צפת נ' ש(עוצר)
תיק חיזוני: 173947/16

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
ה המבקשת תביעות צפת
נגד
ר ש (עוצר)
המשיב

החלטה

בפני בקשה המבקשת לעזר את המשיב עד תום ההליכים.

כתב האישום

1. נגד המשיב הוגש ביום 26/4/2016 כתב אישום בן שני אישומים.

האישום הראשון עניינו אירוע מיום 22/4/2016, בו מיוחסת למשיב עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי אחותה של בת זוגו (להלן "האחות" ו"בת הזוג").

על פי כתב האישום, ביום האירוע ביקרה האחות בבית בו מתגוררים המשיב ובת זוגו בקצרין. בסמוך לשעה 22.10 בעקבות ויכוח, **תקף המשיב את האחות במכת אגרוף בפניה, ומעוצמת המכחה נहדפה האחות אחורה, נפללה על הרצפה ודם זב מאפה**. נטען עוד כי **המשיב תפס את האחות בצווארה וחנק אותה**. בשלב זה אמרה האחות למשיב, על פי כתב האישום, כי היא מזמין המשטרה, והמשיב יצא מהבית אך חזר תוך זמן קצר **כשבידו קרש מעץ ובו מסמרים**. כשהראו זאת האחות ובת הזוג, אמרו השתיים למשיב כי הן מזמין את המשטרה, ואז זרק הנואש את הקרש וברח.

האישום השני מייחס למשיב עבירות תקיפה והזק לרכוש במידה שביצע בבית שבו עם בת הזוג. נטען שמספר פעמים, גם בעת שבת הזוג הייתה בהרionario, **תקף אותה המשיב בסטיות בפניה, ובמקרים נוספים בגין שדח** אותה. בנוסף נטען שבתחילת מרץ 2016 המשיב **שבר מכשיר טלפון ועצzu רכב מפלסטיק**, ובכך גרם נזק במידה.

עמוד 1

ב"כ המשיב טען בהרבה כי חומר הראיות בתיק אינו מקיים רף של ראיות לכאורה. הסגנון הצבע על סתיירות, משמעויות לדבריו, בעדויותיהם של האחות ושל בת הזוג, וטען כי סתיירות אלה ממשימות את הקרקע מתחת לכתב האישום, וכי יש לקבוע, כבר בשלב זה של דיון ברף ראיות לכאורה, כי אין לתת אמון בשתי העדות. לחלוין, טען הסגנון כי לכל היותר מתקיים מצער ראייתי קלוש לכאורה, אשר מפחית עד מכך את עילת המעצר, בהתאם לפסיקתו של כב' השופט עמיית בבש"פ 5564/11, שתבע את מושג "מקבילית הכוחות" באשר ליחס שבין עצמת הראיות לכאורה לבין השיקולים בהחלטה לשולחירות של נאשם בפלילים במעצר.

בין טיעונו, הפנה הסגנון לראיות המצביעות על כך ששתי המתלוננות היו ביום האירוע תחת השפעת אלכוהול, לטענת ב"כ המשיב במידת שכורת המשמיטה את הקרקע תחת גרטמן.

בנוספ', הסגנון הפנה לגרסתו של המשיב לגבי המiosis לו, שבה הבהיר המשיב כל אלימות, וביקש שייקבע שגרסאות אלה מעוררות ספק ממשמעותי בגרסת האישום.

לאחר שעניינו בתיק החקירה בשם לב לטענות האמורות, הגיעו לכל מסקנה כי חומר הראיות בתיק מקיים ראיות לכאורה, וכי לא ניכרת בשלב זה חולשה ראייתית רלוונטית, אשר יש בה להשפיע על המסוכנות המקימה עילת מעצר ממשית לגבי המשיב.

cidou, שלב המעצר עד תום ההליכים, איננו שלב בו מתבקש בית המשפט לקבוע שיקול מהימנות, מה גם שאין כלים, ללא שמיית העדים, חקירתם על ידי הצדדים, והתרשם מהם, לקבוע קביעות לגבי מהימנות גרסאותיהם. בשלב זה תבצע בדיקת הראיות בשם לב לשאלת קיומו של פוטנציאל הרשעה עתידי.

דברים ברורים אלה נקבעו כהלכה על ידי בית המשפט העליון בעניין "זאהה" הידוע (בש"פ 8087/95 זאהה נ' מדינת ישראל). מדובר בהלכה ברורה ומחייבת, המסייעת את הלייני המעצר בכלל הערכאות.

ראה לדוגמא דברי כב' המשנה לנשיאה הש' רובינשטיין בבש"פ 3755/12 יוסף אבו אלקיען נ' מ"ז:

"**ניסיונו לבחון את מהימנות הראיות פירשו ניהול משפטו של העורר בשלב המעצר, תוכאה שאינה אפשרית הלכה למעשה, ואינה ראייה, ועל כן אין להלום את החידוש שמדובר בא כוח העורר להעלות. כפי שהטעים הנשיאות ברק:**

"**קיים הבדל מהותי בין 'ראייה לכאורה' הדורשה למעצר עד תום ההליכים לבין 'ראייה רגילה' (או 'ראייה מוחלטת') הדורשה להרשעה או לזכוי. 'ראייה לכאורה' היא מטבעה ראייה גולמית. היא טרם עברה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי.**

אין כל אפשרות להכריע על פיה את אשמתו או את חפותו של הנאשם... מהותה של הראייה לכואורה היא אפוא בפוטנציאל ההוכחה הטמון בה. פוטנציאל זה יוצא מהכח אל הפועל במהלך ההליך השיפוטי, לאחר חקירה ראשית ונגדית ולאחר קביעת אמינות ומשקל. הראייה ה'רגילה' אשר תישלח מהראייה לכואורה תבחן על-פי מידת ההוכחה הדרישה במשפט הפלילי להוכחת אשמה או חפות, כמובן, הדרישה שהאשמה תוכח מעלה לכל ספק סביר. כל עוד אנו מצוים בשלב הלאורי, בחינה שכזו אינה נעשית ואנייה יכולה להיעשות. הראייה לכואורה נשארת ראייה גולמית" (בש"פ 8087/95 זדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143 (1996) (הדגשה הוספה - א"ר))."

5. צדק הסגנון שטען, שבמקרים בהם מתגלות, על פניהן, ואף ללא עדות והתרומות, סתיות עמוקות ורכות קשות בעדויות ובראיות אחרות, אזי כבר בשלב המעצר יש ליתן לכך משקל. ישנים מקרים בהם מתעורר ספק בגרסתה המרשימה כחוומר הראיות הגולמי מצטרף לכך תמונה אשר מנוגדת לשכל היישר.

מקרה זה, על הראיות שבתיק החקירה, איןנו נמנה עם אותם מקרים, ולא מצאתי קושי ממשי או סימני ספק ממשמעותיים בחומר שנאסף.

6. החקירה נפתחה בקריאה טלפונית למשטרה שבכעה האחות, י', בערב באירוע בסמוך לשעה 23.00, בה הזעיקה את המשטרה ודוחה כי המשיב הכה אותה, כי היא זקופה לאמבולנס, וכי היא חששת שמא המשיב אורב לה ולאחותה מחוץ לבית.

למקום הגיעו נידת, ובוחן פעולה נרשם כי האחות פונתה לבית החולים על ידי אמבולנס, פצעה קל. האחות אמרה כי לא יכולה למסור תלונה. בנוסף נרשם כי בת הזוג, ז', הייתה שתיה מאד.

למחרת, 23/4/16, מסרה האחות הודעה קצרה שהושלמה מאוחר יותר בהודעה מפורטת יותר. מדובר עליה כי האירוע התרחש בבית ששייך להורים של שתי האחות, אך בפועל מתגוררת שם בת הזוג, והמשיב גר עמה רוב הזמן עם ילדם המשותף. לדברי האחות, היא הגיעו ביום האירוע לבקר את אחותה מצפת. מוקדם יותר בילו השלושה - המשיב ושתי האחות בכנסרת, ובערב ישבו בבית. האחות והמשיב שתו ויסקי. לפטען, לטענת האחות, החל המשיב להכות אותה, הלם באפה וגרם לה לדימום, חנק אותה וגרר אותה על הרצפה. לדבריה, אחותה הייתה באותו זמן בחדר אחר אך הגיעו למשמע עצקותיה וניסתה להפריד. הנאשם יצא מהבathroom כשהנשים אמרו לו שיופיעו למשטרה אך חזר עם קרש ובו מסמרים, ורק אחרי שאמרו לו שוב שיופיעו למשטרה, עזב המשיב את המקום והשליך את הקרש.

עדותה של בת הזוג תומכת בגרסה אחותה. לדבריה בערב האירוע הופתעה לראות את המשיב מפליא מכות באחותה (לדבריה: "מפוצץ אותה מכות") גם בת הזוג תיארה תיאור דומה באשר ליציאתו של המשיב, חזרתו עם

הקרש בידו, הפחד הרב מפניו, והתנהגותו האלימה.

7. הסגנון הצביע על סתיות שנפלו לדבריו בין גרסאותיה של שתי האחיזות, והן על סתיות בין התיאור הראשוני לבין המאוחר יותר, ואולם לא מצאתי בסתיות כנطען משום חולשה לצורך בחינתן של הראיות במבחן של ראיות לכואורה. מדובר באירוע מהיר, אשר בחינת גם אם תיאורו בכל גרסה וגרסה שונה במעט, עדין ניכרת גרסה توאמת ומשכנעת לכואורה של שתי המתלוננות.

אצין כי מצאתי סימני אמת מובהקים בגרסאותיה של שתי האחיזות, וכן ראיות תומכות, אשר הראשונה בהן היא פצעיתה של האחיזות, צילומה כשהיא מדממת בפניה, ותיאורה על ידי חובשת מד"א מצוים בתיק החקירה. חומר החקירה מתעד פחד ממשי של שתי המתלוננות מהמשיב, חוסר אונים מפני התפרצויות אלימה שחוו, ולא שוכנעתי לחשוד כי בעלילה מדובר. האחות הסבירה את אמריתה הראשונה, בה צינה בפני נידת הסיוור כי אינה רוצה להתלוון, ואת סירובה להתמסר לטיפול רפואי, בכר שרצתה לחזור מיד לבית אחותה ולתינוק, שכן חששה לשalonן. בשלב זה, מצאתי הגון בדברים והסביר להתנהגוותה.

8. נתתי דעתך��ך שהודעה סדרה ראשונית מהעדות נלקחה רק לאחרת ליל התלונה. הנידת הזעקה רק בשעה 23.00 של יום האירוע, האחיזות לא מסרו עדות באותו לילה, שכן האחות נלקחה לטיפול רפואי, ואילו לגבי הזוג נרשם על ידי שוטרי הסיוור כי הייתה שיכורה.

ענין זה ילקח בחשבון בקביעות תיק העיקרי, ואולם בשלב זה, בהצטרכו כל הראיות זו זו, אין בעובדה זו כדי להשפיע משמעותית על הערכת שמתgebשות ראיות לכואורה.

9. באשר לטענה כי המתלוננות היו שיכורות - שתי האחיזות לא הסתרו כי גם הן, ולא רק המשיב, שתו לשכרה ביום האירוע. אין בכר להחליש באופן קritisטי בשלב זה את מהיינותן גרסתן. השפעתו של אלכוהול שונה מאדם, ואין כל חזקה או הוראה הפוסלת עדות של מי שהיה נתון בגילופין. מידת השכירות של העדות, השפעת השכירות על תודעתן וזיכרונות יילקחו בחשבון במהלך תיק ושמיעת העדים, חלק מהשיקולים האחרים. בשלב זה התרשםתי כי המתלוננות מסרו גרסה סדרה, ובזה סימני אמת, המצביע על כך שהשתים לא היו נטולות יכולת לקלוט ולהבין את אשר קורה להן ואת אשר הן רואות.

10. גם לגבי המפורט באישום השני, שעניינו כאמור, אלימות מצד המשיב כלפי הזוג בנסיבות קודמים, ושבירת חפצים בבית, מצאתי ראיות מספקות לכואורה. בת הזוג מסרה את פרטי האירועים במסגרת התלונה הנוכחית, צינה כי מדובר בין זוג אלים, ושhai פוחדת מהמשיב לא רק בעקבות האליםות כלפי אחותה, אלא גם עקב אלימות כלפי המאושר. אמן מדבר בגרסה מאוחרת לגבי אירועים שהאחיזון בהם התרחש מחדש וחצץ לפני מסירת התלונה, ואולם בשלב זה יש הסבר לכיבשת התלונה, שכן מדובר באירוע אלים, בו התלוננו המתלוננות לראשונה, ולכן יש הגון בכך שבת הזוג מסרה באותה תלונה ראשונה את כל מה שעשה לה המשיב גם בעבר, ודיווחה על אירועים קודמים.

.11. בביקור המשטרה בבית תועד **בצילום קרש גדול מעץ עם מסמרים בולטים ממנה, מכונית עצוז מרוסקת וטלפון שכור חלקית**. בת הזוג הראתה את הפריטים, ובכך חיזקה את תלונתה.

.12. גרסת המשיב היא זו שמעוררת כבר כעת תמיות. המשיב טען שבערב האירוע תקפה לפתע האחות השותיה את בת זוגו, וכי הוא מיהר לעזרת בת זוגו והפריד בין שתי הנשים. לדבריו האחות תקפה אותו וכתחה אותו בעוד בת הזוג מוטלת על הרצפה. בהמשך, לטענותו, הצעידה האחות בסיכון קטנה, ופצעה אותו בסיכון בברכו. **בשלב זה (חקרתו מיום 16/4/23, עמ' 20) הראה המשיב לחוקר חתן קטן ברגלו, וטען שחתן זה נגרם לו בסיכון על ידי האחות** (יש לציין כי נכתב שהחתן צולם, אך הצלום לא נמצא בתיק החקירה). לטענת המשיב, כשהתקפה אותה האחות בסיכון, הוא נופף להגנתו בקשר עם המסמרים להגנה עצמית מפניה.

אלא שטענת המשיב, כאילו שהאחות פצעה אותו בסיכון נסתרה מאוחר יותר, שכן בתיק החקירה קיימים **צילום של המשיב מלפני התלונה** שסתור את טענותו כי נפגע באירוע. באותו צילום, צולם על שפת ים, כנראה בכנהרת מוקדם יותר באותו יום, צולם המשיב כשבקבוק בירה בידו, **וברכו פצועה בחתך**.

בחקרתו המאוחרת מיום 25/4/15, עומת המשיב עם העובדה שאותו חתך, שהוא טען שנגרם לו על ידי האחות, צולם על רגלו עוד לפני האירוע. כשהותח בו עניין הפציעה, המשיב למשה חזר בו מהטענה כי האחות פצעה אותו, ומסר שכנראה טעה כשחשב שהיא פצעה אותו בסיכון.

מדובר בפרק חירפה, אשר מנוייה עם קבוצת הסטיירות הנדריות המשפיעות על קביעות מהימנות והתרשםות כבר בשלב המעצר. הסטיירה מהוות תוספת מפלילה לגבי המיחס למשיב, וגרסתו לא מעוררת אמון ולכך.

כל גרסתו של המשיב, כאילו שرك הגן על בת הזוג מפני אחותה האלים, נשלلت על ידי שתי המתלווננות, שהbijעו פחד רב מצד המשיב. לא מצאתי בסיס בשלב זה לחשוד בשתיים בעילית שווה, ולא הועלה טעם הגיוני מדוע שהשתיים יבדו מליבן את אשר מסרו.

עוד לציין, כי המשיב לא היה בבית כשהגיעה המשטרה. לדבריו עזב מיד אחרי שהפריד בין האחות לבת הזוג, לאחר שהאחות, כאמור, תקפה את בת הזוג באלים. כבר כעת מתעורר סימן שלאה לגבי גרסתו והתנהגותו, ולא ברור מדוע קם ויצא, והפкар את בת הזוג, אם אכן הוא הותקפה על ידי אחותה השיכורה. ההגion אומר שדווקא גרסת המתלווננות היא הסבירה, וכי המשיב ברוח כהווינו לו השתיים שיקראו למשטרה.

.13. המשיב שלל כל אלימות קודמת כלפי בית הזוג כפי שיויחסה לו באישום השני, לגבי שבירת החפצים מסר גרסאות לפיהן מדובר בجرائم נזק שלא בכוונה. אין בגרסה זו כדי להחליש את קביעתי כי גם לגבי האישום השני מתקיימות ראיות לכואורה. לא מצאתי רלוונטיות בטענת ב"כ המשיב כי הטלפון שנשבר שייך למשיב, שאלת הבעלות על החפץ הנזוק אינה רלוונטית, ואין בכך להשפיע בשלב זה על המשמעות שיש להתנהגות במהלך נשבר מכשיר טלפון בழיד בפרץ אלים.

סוף דבר - מצאתי כי מתקיימות ראיות לכואורה ברמה גבוהה לגבי המוחש למשיב.

עלית מעוצר

14. מעבר לכך שמדובר באירועו אלימות במשפחה המקומים עלית מעוצר סטטוטורית, התרשמה כי ישנה מסוכנות ברמה גבוהה, התואמת את תחושות החרצה והפחד שתועדו בחומר החקירה מפני שני המתלוננות, שהביעו חשש גדול שהוא המשיב יפגע בהן.

מדובר בפרש אלימות לא צפוי ותוקפני, כלפי האחות, שפרש לכואורה מצד המשיב על רקע צריכת שתיה חריפה, ולא כל סיבה שיש בה להסביר את ההתנהגות.

המשיב הלם לכואורה באחות באגרוף, גירר אותה, חנק אותה, ופצעה בפניה עד שדיםמה.

בהתקפיים קודמים, אף הם כששתה, תקף את בת הזוג ושבר חפציהם.

הعبירות המוחשיות, בנסיבות מיוחדות לכואורה, מקיים עלית מעוצר מובהקת של מסוכנות.

בנוסף, קיימת עליה נוספת, והוא החשש שהוא המשיב ישפיע ויזיק למתלוננות על מנת שלא יעדיו.

15. עלית המעוצר מתחזקת בכך עברו הפלילי הכבד של המשיב, שריצה מאסרים ממושכים בגין עבירות אלימות חמורות, בהן חבלה בנסיבות חמורות, פצעה, סחיטה באזומים ונסיכון לשוד. בנוסף הורשע הנאשם גם בעבירות סמים ובעבירה בריחה ממשמרות.

בדברי הסגנון נטען כי המשיב מעולם לא הורשע באלימות במשפחה, וכך יש לעברו הפלילי האחר השפעה מתונה על עניין מסוכנותו, ואולם אין ביכולתי לקבל טענה זו, שכן עבר פלילי מכוביד כאמור, המעיד על נטייה חזרת למשיע אלימות קשים, מביא למסקנה לגבי המשיב כי הוא מסוכן, וכי הוא עלול לפגועשוב באחרים, מתוך מקורבי או מקרוב אחרים.

מצאתי איפוא כי מתקיימות עליות מעוצר.

חלופת מעוצר

16. המשיב הציע לשחרר לבית הוריו בקצריין, עיר מגוריו בת זוגו, ונטען כי אין כל חלופה אחרת שיוכל להציג. נטען כי הוא עובד בעבודה מסודרת, וכי יפגע אם לא יותר לו לחזור ולעבוד (בבית עסק בעיר

(קצרין).

ההצעה לא כללה כל משמרן ספציפי, ולא נמסרו פרטיים קונקרטיים לבדיקה בבית המשפט.

אף לא הודיע על כל ערב שהתייצב בבית המשפט להציג עצמו כמשגיח.

בנסיבות אלה, לא ניתן היה לבדוק לגופה כל חלופה.

לנוכח מסוכנותו הרבה של המשיב, הנלמדת מהתנהגותו, נסיבות ביצועה לכוארה על רקע גילופין, ועבורי הפלילי המכבד - הצעתו לשחררו לקצרין אינה מתקבלת כלל על הדעת.

לא מצאתי לנכון להורות על הכנת תסקיר מעוצר.

בבש"פ 15/27, יונס ב' מ", קבע כב' השופט עמיית כללים לגבי הזמנת תסקiry מעוצר. תסקיר המעצר הנהו כי אשר נועד לסייע לבתי המשפט בבחינת אפשרויות שחרור בערובה ובഫעלת שיקול דעתו. נקבע כי לבית המשפט נתונה הסמכות אם להזמין תסקיר אם לאו, וכי אין חובה להזמין תסקיר מעוצר בכל מקרה ומרקחה, בין היתר בשל עומס רב השירות בשרות המבחן.

תסקרים יוזמנו באותו מקרים בהם בית המשפט זקוק לעזרת שירות המבחן לבחון את החלופה המוצעת, ואת התאמתה לנוכח עילות המעצר.

במקרה זה, דעתו איתה כי המסכנות הנובעת מצד המשיב, והחשש לשיבוש מהלכי משפט הנם כאלה, אשר חלופה, במיוחד זו הרופפת המוצעת - לא תהולם אותה, ולא מצאתי צורך לקבל תסקיר מעוצר, שעה שלא הוצאה כל חלופת מעוצר ישימה.

לסיכום - אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 05 Mai 2016, במעמד הצדדים.